

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **P. H.**, nar. X., trv. bytem P., P. 4, právně zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 7, 779 00 Olomouc, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, odbor dopravních agend, se sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.7.2012 čp. zn. S – MHMP 229504/2012 ODA-TAX, č.j. MHMP 948568/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru životního prostředí a dopravy, ze dne 19.6.2012 č.j. P4/0090581/11/OŽPAD/Šim, kterým byl uznán vinným ze spáchání ostatního přestupku na úseku dopravy a přestupku na úseku silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se dopustil tím, že při kontrole hlídkou dopravního inspektorátu Policie ČR, obvodního ředitelství policie Praha IV., dne 19.8.2011 kolem 20.35 hodin v Praze 4, ulice Křesomyslova, užil k provozu na pozemních komunikacích vozidlo tov. značky Škoda Octavia SPZ 9S2 5496 označené jako vozidlo taxislužby, odmítl hlídce předložit níže uvedené doklady: koncesní listinu, záznamy o provozu vozidla, uživatelskou a evidenční knihu taxamtru, osvědčení Magistrátu hl. m. Prahy o úspěšně vykonané zkoušce řidiče taxislužby, záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, doklad o zařazení vozidla do evidence vozidel

taxislužby, a neumožnil tak hlídce provést kontrolu těchto dokladů. Za porušení § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích mu byla uložena pokuta ve výši 9.000,- Kč a vysloven zákaz výkonu činnosti řidiče spočívající v zákazu přepravy osob osobními vozidly s obsaditelností nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby, a to v délce trvání 1 roku ode dne právní moci rozhodnutí. Zároveň mu bylo uloženo uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě zopakoval skutečnosti vyplývající z napadeného rozhodnutí a z řízení, které jeho vydání předcházelo – bod I. a II. V bodě III. namítal, že hlídka Policie ČR nepostupovala v souladu s právními předpisy a nebyla oprávněna zadržet žalobci na místě kontroly průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, a z toho důvodu se žalobce domnívá, že se přestupku nedopustil. Dle žalobce důvod kontroly hlídkou Policie ČR není patrný ani z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 5.10.2011. Až v protokolu z ústního jednání ze dne 25.10.2011 je zřejmé, že žalobce neměl umožnit výkon státního dozoru v silniční dopravě, a z toho důvodu mu byl odebrán průkaz způsobilosti řidiče taxislužby. Žalobce uvedl, že nebyl vyrozuměn o tom, že se jedná o kontrolu dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a navíc uvedený postup v rámci správního řízení považuje za nezákonný a v rozporu s právem na spravedlivý proces. Dle žalobce se žalovaný s námitkami uvedenými v průběhu správního řízení dostatečně nevypořádal. V této souvislosti žalobce odkázal na důkazy, které jsou obsahem správního spisu, zejména videozáznam z 19.8.2011, protokol z jednání ze dne 25.10.2011 a 8.11.2011 a sdělení Městského úřadu v Berouně ze dne 12.9.2011.

Pod bodem IV. žalobce dále namítal, že správní orgány i hlídka Policie ČR svým jednáním zasáhly do jeho práva dle článku 37 odst. 1 ve spojení s článkem 40 odst. 4, článkem 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod tím, že nebyl před kontrolou poučen nejen o prováděné kontrole, ale i o svých právech, zejména o právu odeprít výpověď, resp. nepředkládat důkazy proti své osobě. I přes toto pochybení bylo hlídkou Policie ČR sepsáno oznámení o přestupku. Zásada zákazu nucení k sebeobvinění je platná dle rozhodnutí Ústavního soudu ČR i v přestupkovém řízení. Dle žalobce správní orgán pochybil i tím, že k dodání dokladů dle zákona o silniční dopravě nevyzval provozovatele Eurotaxi Hatě s.r.o. a žalobci bylo kladeno k tíži, že doklady ve správním řízení ani následně nedoložil. Žalobce v odvolání i přes uvedené doložil správnímu orgánu kopii záznamu o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče, které si vyžádal od svého zaměstnavatele. Dle názoru žalobce tuto skutečnost správní orgány v řízení nijak nezohlednily. To, že tyto doklady nebyly předloženy hlídce Policie ČR, neznamená, že je žalobce neměl a nemá je řádně vedeny. Podle žalobce nebyl dostatečně zjištěn stav věci a nebylo postupováno ve smyslu zásady priority prevence před represí jako jedné ze základních zásad řízení podle zákona o přestupcích.

Pod bodem V. žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné, neboť dosud nebylo rozhodnuto Ministerstvem dopravy ČR o jeho odvolání ze dne 29.2.2012 proti zamítnutí námítky podjatosti vůči pracovníkům žalovaného ze dne 24.1.2012. Žalobce uvedl, že vznesl námitku podjatosti vůči osobě vydávající rozhodnutí paní Mgr. E. Š. a také vůči pracovníkům odvolacího orgánu Magistrátu hl. m. Prahy. Rozhodnuto bylo usnesením Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 2.3.2012 pouze o zamítnutí námítky podjatosti vůči Mgr. Š. Žalobce také uvedl, že je stále přesvědčen o tom že byly a jsou dány důvodné pochybnosti o podjatosti uvedených osob ve vztahu k výsledku řízení, zejména vzhledem k opakovaným kontrolám řidičů TAXI zaměstnanců společnosti Eurotaxi Hatě s.r.o. Žalobce rovněž odkázal na dopis Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 23.9.2011 sp. zn. MHMP 943011/2011 DOP-TAX, který je součástí správního spisu, kde se žalovaný odvolací správní orgán nelichotivě vyjadřuje o této

společnosti a nabádá podřízený správní orgán Úřad městské části Praha 1 k tomu, že nepředkládání dokladů „určitou skupinou taxikářů kontrolním orgánům je třeba všemi dostupnými prostředky zabránit“ a současně navrhuje udělení finančního postihu včetně zákazu činnosti až na jeden rok.

Pod bodem VI. žalobce vytýká procesní pochybení, kdy v průběhu správního řízení bylo neustále pozměňováno znění skutku a nebylo stejné ani v oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 5.10.2011 ani při ústním vyhlášení rozhodnutí dne 8.11.2011. Žalobce poukázal na to, že znění výroku z předmětného protokolu z 8.11.2011 neodpovídá znění výroku v písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9.11.2011 č.j. P4/0090581/11/OŽPAD/Šim.

Dle ústně vyhlášeného rozhodnutí není žalobci kladeno za vinu, že nepředložil záznam o době řízení vozidla a bezpečnostních přestávkách, což v písemném vyhotovení z 9.11.2011 uvedeno je. Dle názoru žalobce je takový postup v rozporu se zákonem. Žalobce dále uvedl, že se žalovaný nedostatečně věnoval vypracování napadeného rozhodnutí, když uvedl, že posuzuje odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části vydané dne 9.11.2011, když odvolání žalobce ze dne 9.7.2012 směřovalo proti rozhodnutí ze dne 19.6.2012. Žalovaný také dle názoru žalobce nemohl stihnout zjistit, zda bylo před vydáním napadeného rozhodnutí rozhodnuto o všech námitkách podjatosti.

V bodu VII. žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši uložené pokuty 9.000,- Kč při nejvyšší možné sazbě 10.000,- Kč s uložením zákazu činnosti spočívající v zákazu přepravy osob osobními vozidly s obsaditelností nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby na maximální dobu jednoho roku. Správní orgány nevzaly v úvahu, že dosud nebyl potrestán za porušení předmětného právního předpisu v souvislosti s výkonem taxislužby. Doklady dle silničního zákona byly řádně vedeny. Žalobce uvedl, že mu byl společností Eurotaxi Hatě s.r.o. vrácen průkaz již dne 12.9.2011 a není tedy vyloučeno, že mohl vykonávat taxislužbu v měsíci listopadu 2011, což podporuje i uzávěrka č. 11/11, kterou správnímu orgánu dodal. Žalobci není známo, z jakých skutečností správní orgán dovodil nezákonný výkon taxislužby žalobcem i po zadržení průkazu řidiče a tak zdůvodnil uložení přísné sankce zákazu činnosti.

Bod bodem VIII. žalobce namítal, že ani uložená povinnost hradit náklady správního řízení není dostatečně odůvodněna, správní orgán pouze odkázal na zákonná ustanovení.

V bodu IX. žalobce žádal, pokud by soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí i přes skutečnost, že žalobce je přesvědčen, že se svým jednáním nedopustil přestupku podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, a kontrola hlídkou Policie ČR byla provedena nezákonně, s ohledem na majetkové, osobní a rodinné poměry, aby soud zvážil ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. výši uložené pokuty a zákaz výkonu činnosti řidiče spočívající v zákazu přepravy osob osobními vozidly s obsaditelností nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby uložené v trvání jednoho roku od uložení, a od uložení zjevně nepřiměřených sankcí upustil nebo případně je přiměřeně snížil. Žalobce uvedl, že uvedená uložená sankce, ale především stanovený zákaz činnosti výkonu taxislužby znamená pro něj zásah do života, neboť je odkázán na příjmy ze zaměstnání u společnosti Eurotaxi Hatě s.r.o., neboť ve svém oboru zedník vzhledem k situaci na trhu práce nemohl najít zaměstnání. Poukázal také na to, že pečuje a podporuje svou dvaasedesátiletou matku, které i finančně vypomáhá. Dále uvedl, že má vyživovací povinnost vůči sedmnáctiletému synovi, kterému hradí výživné 2.200,- Kč měsíčně. Žalobce nevlastní žádné nemovitosti a splácí úvěr v celkové výši 332.700,- Kč.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil a po provedené rekapitulaci uvedl k jednotlivým námitkám:

K námitce uvedené v bodě III. žalovaný uvedl, že podle § 37 odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, kontrolují orgány Policie ČR, zda je vozidlo v provozu vybaveno doklady předepsanými tímto zákonem, zda vozidlo je stanoveným způsobem označeno nebo jinak vybaveno a zda jsou dodržovány doby řízení vozidla, bezpečnostní přestávky a doby odpočinku řidičů, a řidič kontrolovaného vozidla je povinen tyto doklady předložit. V § 21 odst. 13 zákona o silniční dopravě se pak uvádí, že kontrolní orgán je oprávněn zadržet průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby. Gramatickým výkladem lze dojít k závěru, že při provádění kontroly je Policie ČR kontrolním orgánem a má tak ze zákona oprávnění zadržet průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, byť podle jiného ustanovení zákona, než je v potvrzení o zadržení průkazu řidiče taxislužby uvedeno. To, že byl zadržen průkaz řidiče vozidla taxislužby a dopravním úřadem vrácen, neznamená nezákonnost předchozího postupu, ale je výsledkem zákonného oprávnění dopravního úřadu a podle názoru žalovaného nelze z postupu dopravního úřadu dovozovat protiprávnost postupu kontrolního orgánu. K tvrzení žalobce, že nebyl před provedením úkonu Policie ČR řádně poučen, což má vyplývat z pořízeného videozáznamu a dále z potvrzení o zadržení průkazu řidiče taxislužby ze dne 19.8.2011, žalovaný uvedl, že na základě uvedených důkazů není prokázáno, že k poučení nedošlo, protože videozáznam začíná výrokem žalobce, že využívá svého práva podle článku 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod nevypovídat.

K námitkám uvedeným v bodu IV. žalovaný uvedl, že pokud jde o povinnost předložit doklady potřebné k provozování taxislužby, je vycházeno z právních předpisů, jejichž výklad musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod. Z obsahu zákona o silniční dopravě, popř. zákona o Policii ČR, jednoznačně vyplývá, že kontrola provedená v rámci dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu hlídkou byla v souladu se zákony, a to ústavními, a řidič byl povinen požadované doklady předložit, protože právo odeprít výpověď podle článku 37 odst. 1 Listiny se na předložení dokladů podle názoru žalovaného nevztahuje.

K námitce žalobce, že si měl správní orgán vyžádat doklady u provozovatele taxislužby, žalovaný uvedl, že předmětem kontroly nebyla kontrola vedení či nevedení dokladů potřebných k provozování taxislužby, ale skutečnost, že žalobce tyto doklady odmítl předložit.

K námitce uvedené pod bodem V., a to rozhodování ve věci před rozhodnutím Ministerstva dopravy o vznesených námitkách podjatosti, žalovaný uvedl, že dne 13.3.2012 bylo odvolání spolu se spisem postoupeno na Ministerstvo dopravy. Dopisem ze dne 18.4.2012 byl spisový materiál žalovanému vrácen s tím, že usnesení o zamítnutí námitky podjatosti nebylo podle § 34 odst. 2 správního řádu doručeno právnímu zástupci a nebylo tak řádně ukončeno řízení před prvoinstančním orgánem a nebyl tak naplněn předpoklad pro to, aby mohla začít běžet lhůta pro podání odvolání. K nápravě tohoto pochybení žalovaného byl zasláno usnesení o zamítnutí námitky podjatosti vydané ředitelem Magistrátu hl. m. Prahy dne 24.1.2012 pod č.j. S MHMP 46498/2012 právnímu zástupci žalobce, který jej převzal dne 19.5.2012. To, že proti tomuto usnesení žalobce, resp. jeho právní zástupce nepodal v zákonné lhůtě odvolání, nebyl proto podle názoru žalovaného důvod předávat spis v rámci odvolání Ministerstvu dopravy, a proto žalovaný vydal dne 17.7.2012 pod č.j. MHMP 948568/2012 rozhodnutí o odvolání.

K námitkám uvedeným v bodu VI. pak žalovaný uvedl, že v žalobcem poukazovaných písemnostech je stejná právní kvalifikace přestupku, ze kterého byl žalobce viněn, a pokud jde o slovní vyjádření, jedná se jen o zpřesňující popis.

K bodu VII. žalovaný uvedl, že v době, kdy žalovaný i správní orgán I. stupně rozhodovaly o výši ukládané sankce, byly oběma správními orgány známy podklady, které byly zhodnoceny ve vydaných rozhodnutích, které svědčily o tom, že žalobce vykonával činnost řidiče taxislužby i v době, kdy mu byl zadržen průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby. Tato skutečnost byla vyjádřena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně textem: „Ze zjištěných důkazů MP, které byly správnímu orgánu předány dne 7.11.2011, bylo doloženo, že dne 3.11.2011 vykonával činnost řidiče taxislužby. Dne 5.11.2011 okolo 21.30 hodin při hlídkové činnosti na území městské části Praha 1 autohlídka vozidlo taxislužby tov. zn. Škoda Octavia zlaté barvy SPZ 9S2 5496 následovala, kdy po dobu cca 30 minut řidič s vozidlem jezdil po území městské části Prahy 1 a Prahy 3. Vozidlo bylo kompletně nastrojeno jako vozidlo TAXI, na střeše vozidla nezakrytá rozsvícená žlutá svítidla s černým nápisem TAXI, na bocích na dveřích byl přichycen černobílý přerušovaný pás, na obou předních dveřích byla v horní polovině upevněna evidenční čísla s obchodním jménem. Bylo zjevné, že řidič tohoto vozidla obviněný P. H. nabízí a vykonává taxislužbu, a to i přesto, že mu byl hlídkou zadržen průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby. Součástí spisového materiálu je i kopie uzávěrky č. 11/11 obviněného, kterou doložila správnímu orgánu dne 17.12.2011 MP.“ Sdělením zaslaným správnímu orgánu emailem dne 19.6.2012 potvrdil právní zástupce žalobce, že zadržený průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby byl žalobci vrácen v únoru 2012. Až na základě žádosti správního orgánu ze dne 25.6.2012, který byl adresován dopravnímu úřadu, kterým je Městský úřad Beroun, bylo dne 1.8.2012 sděleno, že průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby byl žalobci vrácen dne 12.9.2011.

K námitce uvedené pod bodem VIII. žalovaný uvedl, že pokud jde o nesouhlas žalobce s uložením povinnosti uhradit náklady správního řízení, že jen na základě jeho jednání (odmítnutí předložit požadované doklady) bylo vedeno řízení o přestupcích a uložení této povinnosti je zcela namístě, protože toto řízení žalobce vyvolal. Úst. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mimo jiné stanoví, že občanovi, který byl uznán vinným z přestupku, se uloží povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku. Náklady řízení se hradí paušální částkou, kterou stanoví Ministerstvo vnitra ČR v dohodě s Ministerstvem financí ČR zvláštním právním předpisem.

Žalovaný pak navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl. Zároveň uvedl, že má být rozhodnuto náhradě nákladů řízení tak, že žádný z účastníků na ni nemá nárok.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci.

Ze spisové dokumentace soud zjistil, že žalobce byl kontrolován dne 19.8.2011 kolem 20.35 hodin v Praze 4, ulice Křesomyslova, hlídkou Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha IV, kdy jel vozidlem tov. zn. Škoda Octavia reg. zn. 9S2 5496 označeným jako vozidlo

taxislužby. Žalobce hlídce odmítl předložit koncesní listinu, záznamy o provozu vozidla, uživatelskou a evidenční knihu taxamtru, osvědčení Magistrátu hl. m. Prahy o úspěšně vykonané zkoušce řidiče taxislužby, záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, doklad o zařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby, takže znemožnil hlídce provést kontrolu těchto dokladů. Tato skutečnost vyplývá ze záznamu o kontrole sepsaného dne 19.8.2011, z něhož vyplývá, že žalobce při této kontrole předložil pouze průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby č. 100331 vydaný Městským úřadem Beroun, nepředložil koncesní listinu, záznamy o provozu vozidla, uživatelskou a evidenční knihu taxamtru, osvědčení hl. m. Prahy o vykonané zkoušce řidiče taxislužby, záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Žalobce do záznamu napsal: „Využívám svého zákonného práva podle článku 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“ a podepsal. Shodné skutečnosti vyplývají i z videozáznamu, který je ve správním spise založen. Z tohoto videozáznamu je zřejmé, že se žalobcem byl sepisován záznam o kontrole policejní hlídkou a žalobce při této kontrole nejdříve sám ústně sdělil, že využívá svého práva nevypovídat podle článku 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto zapsal i do záznamu o kontrole. Věc pak byla odevzdána 22.8.2011 Úřadu městské části Praha 4 s podezřením z naplnění znaků skutkové podstaty přestupku podle § 35 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě.

Oznámením o zahájení řízení o přestupku a předvoláním k ústnímu jednání o přestupku byl žalobce předvolán na 25.10.2011. V tomto oznámení byl identifikován přestupek místem i časem a bylo zde uvedeno, jakým jednáním se žalobce tohoto přestupku měl dopustit. Řízení bylo zahájeno ve věci přestupku na úseku silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

Z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 25.10.2011 soud zjistil, že žalobce v něm namítal protizákonnost provedené silniční kontroly, která byla podle záznamu prováděna podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, a protože se prováděná kontrola řídí zákonem č. 552/191 Sb., o státní kontrole, měl žalobce podle § 11 písm. d) zákonnou možnost jako fyzická osoba odmítnout předložení požadovaných dokladů. Z toho důvodů považoval tvrzení o spáchání přestupku za bezdůvodné.

Dne 9.11.2011 pod č.j. P4/116278/11/OŽPAD/Šim rozhodl správní orgán I. stupně, t.j. odbor životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Praha 4 tak, že uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku na úseku dopravy a silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterého se žalobce dopustil jednáním shora již popsáním. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 37 odst. 1 zákona o silniční dopravě a podle § 23 odst. 2 zákona o přestupcích s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a c) a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci uložena pokuta ve výši 9.000,- Kč a zákaz výkonu činnosti řidiče spočívající v zákazu přepravy osob osobními vozidly s obsaditelností nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby, a to v délce jednoho roku ode dne právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto o tom, že je povinen uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v souladu s § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že při posuzování otázky výše sankce vycházel správní orgán z dokazování týkajícího se té skutečnosti, že žalobce přesto, že mu byl odebrán průkaz způsobilosti řidiče taxislužby, taxislužbu nadále vykonával. Toto bylo doloženo důkazy Městské policie, které byly správnímu orgánu předány dne 7.11.2011, s tím, že žalobce dne 3.11.2011 vykonával činnost řidič taxislužby. Dále toto bylo dokladováno i dne 5.11.2011. Žalobce byl s tímto seznámen před vydáním napadeného rozhodnutí dne

8.11.2011, avšak jeho právní zástupce se k tomuto nevyjádřil s tím, že je to záležitost pouze žalobcova s tím, že tato činnost není předmětem vedeného přestupkového řízení. Správní orgán odkázal i na to, že bylo v rámci ústního jednání dne 8.11.2011 dokladováno, že Policie ČR postupovala v souladu se zákonem č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, pokud se týká státní správy a státního odborného dozoru v silniční dopravě. Bylo odkázáno na ust. § 37 odst. 1 tohoto zákona, podle kterého orgány Policie ČR v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu podle zvláštního předpisu nebo celní úřady kontrolují, zda je vozidlo v provozu vybaveno doklady předepsanými tímto zákonem, zda vozidlo v provozu je stanoveným způsobem označeno nebo jinak vybaveno a zda jsou dodržovány doby řízení vozidla, bezpečnostní přestávky a doby odpočinku řidičů. Řidič vozidla je povinen předložit orgánům uvedeným ve větě první doklady předepsané tímto zákonem a umožnit jim přístup k záznamovému zařízení.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. O tomto odvolání pak rozhodl Magistrát hl. m. Prahy dne 12.3.2012 pod č.j. MHMP 229504/2012 tak, že toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání. Správní orgán I. stupně poté rozhodl znovu dne 19.6.2012 pod č.j. P4/0090581/11/OŽPAD/Šim znovu tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku na úseku silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Vycházel z podkladů, které jsou obsahem správního spisu, a dospěl k závěru, že žalobce neumožnil hlídce Policie provést kontrolu dokladů a porušil tak ust. § 37 odst. 1 zákona o silniční dopravě. Pokuta i zákaz činnosti byly uloženy ve stejné výši tak, jako v rozhodnutí, které bylo zrušeno. Zároveň bylo rozhodnuto i o povinnosti uhradit náklady řízení.

Žalobce pak podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak bylo již shora uvedeno.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 37 odst. 1 zákona o silniční dopravě jsou orgány policie zmocněny v rámci dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu kontrolovat, zda je vozidlo v provozu vybaveno doklady předepsanými tímto zákonem, zda vozidlo v provozu je stanoveným způsobem označeno nebo jinak vybaveno a zda jsou dodržovány doby řízení vozidla, bezpečnostní přestávky a doby odpočinku řidičů. Řidič vozidla je povinen předložit orgánům uvedeným ve větě první doklady předepsané tímto zákonem a umožnit jim přístup k záznamovému zařízení.

Soud k žalobcově námitce uvedené pod bodem III. uvádí, že se nemůže ztotožnit s názorem žalobce, že hlídka Policie ČR nepostupovala při kontrole v souladu s právními předpisy. Je nepochybné, že žalobce byl kontrolován při řízení vozidla taxislužby. Měl mít proto ve vozidle koncesní listinu, záznamy o provozu vozidla, uživatelskou a evidenční knihu taxamtru, osvědčení Magistrátu hl. m. Prahy o úspěšně vykonané zkoušce řidiče taxislužby, záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, doklad o zařazení vozidla o do evidence vozidel taxislužby. Žalobce tyto doklady odmítl předložit s odkazem na Listinu základních práv a svobod. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že byl oprávněn takto postupovat, neboť nebyl poučen, o jakou kontrolu se bude jednat. Soud tento žalobcův názor nesdílí, neboť je nepochybné, že orgány Policie ČR jsou oprávněny v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu kontrolovat, zda je vozidlo vybaveno doklady předepsanými zákonem o silniční dopravě. Pokud byl žalobce požádán o předložení

těchto dokladů Policií ČR, bylo postupováno v souladu se zákonem. Podle ust. § 37 odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb. o silniční dopravě, je řidič vozidla povinen předložit orgánům Policie ČR doklady předepsané tímto zákonem a umožnit jim přístup k záznamovému zařízení. Z provedených důkazů je zřejmé, že žalobce toto neučinil a uvedené doklady odmítl předložit.

Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebyl poučen o svých právech a nevěděl, o jakou kontrolu se bude jednat. Toto žalobcovo tvrzení je popřeno záznamem o kontrole i provedeným videozáznamem, z nichž je zřejmé, že žalobci bylo známo, o jakou kontrolu se jedná. Z tohoto záznamu vyplývá, že se jedná o kontrolu provozování taxislužby prováděnou Policií ČR v souladu s ust. § 37 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, při provozování taxislužby. Soud se neztotožňuje se žalobcem, že by se na tuto kontrolu, na jeho povinnost, vztahoval článek 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, tedy právo odepřít výpověď.

Soud nesouhlasí ani s námitkou, v níž žalobce uváděl, že se žalovaný s jeho námitkami uvedenými v odvolání týkajícími se rozporu v postupu při kontrole s právem na spravedlivý proces dostatečně nevypořádal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný touto námitkou podrobně zabýval. Odkázal na ust. § 37 odst. 1 zákona o silniční dopravě, kterým jsou orgány Policie ČR zmocněny v rámci dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu kontrolovat, zda je vozidlo v provozu vybaveno doklady předepsanými tímto zákonem. Konstatoval rovněž, že žalobce záměrně směřuje institut odepření výpovědi a předložení dokladů. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí aplikace takového tvrzení, t.j. odkazování na článek 37 odst. 1 Listiny, by dle názoru žalovaného v případě aplikace na jiné právní předpisy mohla vést k situaci, kdy by např. řidič vozidla po spáchání přestupku proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měl možnost s odkazem na článek 37 odst. 1 Listiny odmítnout předložit doklady potřebné k řízení motorového vozidla. Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že je to mylný závěr žalobce, protože povinnost předložit doklady je výslovně uvedena v zákoně č. 111/1994 Sb. a žalobci není žádné právo upíráno, ale postup hlídky i správního orgánu je v souladu s právními předpisy a nejedná se o zneužití pravomoci úřední osoby.

Soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že hlídka Policie ČR nebyla oprávněna zadržet mu průkaz způsobilosti řidiče taxislužby. Toto oprávnění bylo dáno podle § 21 odst. 13 písm. e) zákona o silniční dopravě, neboť žalobce neumožnil výkon státního dozoru v silniční dopravě. Soud v této souvislosti uvádí, že odebrání průkazu a následně jeho případné odejmutí je samostatným krokem a řízením, které přímo nesouvisí s projednáním přestupku z jehož spáchání byl žalobce obviněn.

K žalobcovým námitkám uvedenými pod bodem IV. soud uvádí, že v případě žalobcových námitek týkajících se postupu hlídky policie, je pravdou, že pokud se žalobci jevil tento postup nepřiměřený, měl možnost se obrátit na nadřízené zasahujících policistů. Pro posouzení věci, pokud jde o předmětný přestupek, soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou.

Námitka, že správní orgány i hlídka policie musely z vlastní evidence a činnosti vědět, že žalobce má veškeré požadované dokumenty v pořádku, soud uvádí, že při prováděné kontrole byly orgány policie oprávněny podle zákona o silniční dopravě na žalobci požadovat předložení uvedených dokladů. Není podstatné, zda orgány policie nebo správní orgány měly možnost z evidencí zjistit, že tyto doklady byly vydány. Pro posouzení zavinění žalobce nebylo podstatné, zda tyto doklady byly provozovateli taxislužby vydány, ale podstatné bylo posouzení toho, že žalobce tyto doklady, které měl mít ve vozidle, nepředložil.

Soud odkazuje na ust. § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, podle kterého se přestupku dopustí ten, kdo jako řidič vozidla při kontrole nepředložil doklady požadované zvláštním právním předpisem, nepředložil záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nebo záznam o provozu vozidla. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že orgány policie měly v rámci prováděné kontroly právo kontrolovat mimo jiné i doklady týkající se dodržování bezpečnostních přestávek a doby odpočinku a záznam o provozu vozidla, a je zřejmé že tato kontrola je zaměřena mimo jiné i na bezpečnost silničního provozu. Pokud žalobce nepředložil požadované doklady, je zřejmé, že nemohlo být kontrolováno, zda dodržuje předpisy, podle nichž jsou stanoveny bezpečnostní přestávky a doba odpočinku a v rámci této kontroly tedy nebylo možno ověřit, zda není bezpečnost provozu ohrožována řidičem, který tyto předpisy nedodržuje. Nemůže být tedy pravdou tvrzení žalobce, že v tomto případě není dána společenská nebezpečnost jeho jednání. Žalobce tím, že neumožnil kontrolu uvedených dokladů stanovenou zákonem o silniční dopravě, svým jednáním porušil zájem společnosti.

Pod bodem V. žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí, neboť se domníval, že rozhodnutí bylo vydáno vyloučeným pracovníkem správního orgánu. Ze správního spisu soud zjistil, že tomu tak nebylo, neboť o námitce podjatosti proti pracovníkům žalovaného bylo rozhodnuto ředitelem Magistrátu hl. m. Prahy dne 24.1.2012 pod č.j. S MHMP 46498/2012 a toto rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 19.5.2012. Žalobce proti tomuto usnesení odvolání v zákonné lhůtě nepodal. Žalobou napadené rozhodnutí bylo pak vydáno dne 17.7.2012, tedy v době, kdy již bylo o námitce podjatosti vůči pracovníkům žalovaného pravomocně rozhodnuto.

Žalobce v námitce uvedené pod bodem VI. namítal pozměňování znění skutku v průběhu správního řízení.

Soud neshledal tuto námitku důvodnou, neboť bylo od počátku vycházeno ze skutečnosti, že žalobce nepředložil žádný z dokladů, k jejichž předložení byl jako řidič vozidla taxi povinen podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě.

Další námitkou je to, že došlo k chybě v psaní, kdy bylo chybně uvedeno datum rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud k této námitce uvádí, že chybu v psaní může správní orgán napravit kdykoli i bez návrhu (§ 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Chyba v psaní nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

K námitce týkající se výše uložené sankce uvedené v bodu VIII., soud uvádí, že podle ust. § 23 odst. 2 za přestupek podle odst. 1 písm. f) – h) lze uložit pokutu do 10.000,- Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. V tomto případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 9.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti řidiče v přepravě osob osobními vozidly s obsaditelností nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby (výkon taxislužby) na maximální dobu jednoho roku.

V odůvodnění takto uložené sankce žalovaný vycházel ze skutečnosti, že žalobce i přesto, že mu byl orgány policie odebrán průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, nadále tuto činnost vykonával, jak bylo při kontrolách dne 3.11.2011 a 5.11.2011 zjištěno. Správní orgán zjistil, že žalobci byl zadržený průkaz vrácen až v únoru 2012, správní orgány tedy vycházely z toho, že žalobce vykonával taxislužbu bez řádného oprávnění. Z vyjádření žalovaného pak vyplývá, že až dne 1.8.2012 zjistil ze zprávy Městského úřadu Beroun, že byl žalobci vrácen

průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby dne 12.9.2011. Stalo se tak až po vydání napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze při posuzování přiměřenosti uložené sankce dospěl i přes tuto skutečnost, která nebyla žalovanému ani správnímu orgánu I. stupně známa v době rozhodování ve věci, k tomu, že pokuta uložená v horní části zákonné sazby i zákaz činnosti řidiče taxislužby uložený na dobu jednoho roku je přiměřenou sankcí s ohledem na společenskou nebezpečnost jednání žalobce.

Soud neshledal ani za této situace důvod postupovat podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., kdy soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutečného stavu, z něhož vyšel správní orgán a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Soud dospěl v souladu se závěry správních orgánů obou stupňů k tomu, že sankce žalobci uložená odpovídá stupni nebezpečnosti žalobcova jednání, a proto neshledal důvod pro moderaci uložených sankcí.

Pokud jde o námitku týkající se uložené povinnosti hradit náklady řízení před správním orgánem, odkazuje soud na ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, kde je stanoveno, že občanovi, který byl uznán vinným z přestupku se uloží povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku. Výše uložených nákladů pak byla stanovena podle vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích. Tento výrok byl správním orgánem I. stupně řádně odůvodněn. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že žalobce svým jednáním správní řízení nevyvolal, neboť jednal v souladu s právními předpisy upravujícími nabízení nebo vykonávání služeb taxi.

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, jak bylo shora odůvodněno, rozhodl o jejím zamítnutí podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 30. dubna 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová